SAYI: 7
15 KURUŞ
ATEŞ
ÇOCUKLARA-
HAFTALIK
MECMUA
Turhan

BOŞ TABANCA

Tercüme: OKTAY HANHAN
Yazan: JONH MARTİN

Şerif Sam Baxter'in yardımcısı Bill Turney, atının dizginlerini kısarak hayvanı yavaşlattı. Atıldığı bu macerada gayet dikkatli davranması gerekiyordu. Vakıa içinden geçtiği Nevada ormanları, rüzgârın yapraklar arasında çıkardığı hışırtılarla kaynaşıyordu ama bir atın nal sesleri bu gürültüde bile kolayca seçilebiliyordu. eHle, kendi atının çıkardığı nal seslerini iyice bilen birisi için, arkadan takip edenin olup olmadığını anlamak işten bile değildi.

Bill, Ferd Kinwell'i yirmi dakikadan beri takibediyordu. Biraz evvel, onu yoldan ayrılarak Chuck Atkins'e ait olan çam ormanına saparken görmüştü. Atkins, çamlığa kimsenin girmemesi için etrafını tel örgü ile çevirmişti. Ferd Kinwell ne hakla bu ormana dalmıştı?. Belki yolunu kaybetmiş olabilirdi. Belki de... Bir kibrit çakarak Atkins'in geniş çamlığını cehenneme çevirmek kastıyla gelmişti. Kimbilir?

Ferd, ileride büyük bir açıklığa gelmişti. Atından indi. Bill Turney, bunu görünce atını durdurarak onu seyretmeğe başladı. Ferd, atının terkisinden benzin dolu bir teneke indirmişti.

Bill'in gözleri dehşetle büyümüştü. Bu alçak adama mani olmak için ilerledi. Bulunduğu yerden, ormandaki açıklığa inebilmesi için yerdeki bir kütük parçası merdiven vazifesini görüyordu. Ansızın Ferd, bir yılan gibi sinsice hareket etti. Kütük parçasını Bill'in altından yuvarlamıştı.

Boş bulunan Bill, muvazenesini kaybederek kayalığın üzerine düştü. Düştüğü zaman bir çatırdığı takiben, sol bacağı zonklamaya başlamıştı. Bacağının kırıldığını anlaması zor olmadı.

Ferd Kinwell, tabancası elinde, Bill'in yanına gelmiş gülüyordu. Eğilerek, Bill'in tabancalarını aldı.

— "Bravo, Bill. İnsanı ne güzel takip ediyorsun. Ruhu bile duymuyor."

Bill hayretle ona baktı.

— "Ne demek istiyorsun, yani. Seni takip ettiğimi biliyor muydun?„

Ferd pis pis güldü:

— "Tabiî. Zaten mahsus seni peşime takım. Bu lâzımdı. Her gün geçtiğim yoldan görününceye kadar seni bekledim. Sonra baktım ki peşime takıldın, doğru ormana daldım„

— "Alçak. Bu sefer o pis aklına ne koydun?"

— "Bak, gördün mü ne çabuk hiddetleniyorsun. Daha dur azizim, sonunu dinle. Eğer bu ormanlığı yakarsam, araziyi Chuck Atkins'in elinden yok pahasına alırım. Ama sonra benden şüphelenirler. İşte bunun için seni buldum. Onlar senden şüphelenecekler!".

Bill şaşırmıştı.

— "Peki ama, benden şüphelenmelerine sebeb var mı?"

Ferd sinsi sinsi gülüyordu. Kim bilir ne şeytani bir plân hazırlamıştı.

— "Demek yok ha! Hatırlamıyor musun dostum, bu ormanlık satılığa çıkarıldığı zaman Chuck onu senin elinden almamış mıydı? Bu çamlığa sahip olmayı çok istiyordun Bill, fakat Chuck para tutuyordu. Ormanı ona sattılar„

Bill yavaş yavaş konuştu.

— "Evet, ona sattılar. Helâl olsun".

— "Ha, o zaman öyle demiyordun ama. Müthiş kızmıştın. Bill. Hattâ herkes elinden bir kaza çıkacak diye korkmuştu. Nasıl, bunları hatırlıyor musun?"

Bill'in bütün vücudünü bir titreme kaplamıştı. Hakikaten, o gün Chuck'a fena halde sinirlenmişti. Ama bundan bir mânâ çıkmazdı ki! Her insanın hayatında sinirlendiği zamanlar olmuştur. Herkes Bill'in bu bin dönümlük araziyi almak istediğini biliyordu. Çamlık yanıp kül olunca tabiatiyle Bill'in bu işi Chuck'tan öç almak için yaptığını söyliyeceklerdi.

— "Beni de cayır cayır yanayım diye burada mı bırakacaksın?"

— "Seni burada bırakacağım. Orası doğru. Ama yanmıyacaksın, Bill. Alevler bu açıklığa sirayet etmez."

Kinwell, tepeye tırmanmış, etrafa dökülmüş olan çam yapraklarına benzin döküyordu. "Kırık ayağınla buradan bir yere gidemezsin. Onun için şimdiden rahatına bak Bill. Şerif seni yanında bu teneke olduğu halde ancak üç gün sonra bulabilir." Boş benzin tenekesini Bill'in ayakları dibine fırlattı. Sonra, bir kibrit çakarak yere attı. Ortalığı derhal bir alev dalgası kaplamıştı. Kinwell, atını mahmuzlayarak oradan uzaklaştı.

Akşama kadar Chuck Atkins Çamlığının üçte ikisi yanıp kül olmuştu. Civar kasabalardan çağırılan adamlar yangına karşı bir şey yapamıyordu. Allhtan, geceleyin yağmur yağmaya başladı. Kinwell, yağmurun bütün plânlarını bozacağından korkmuştu. Sonra, ziyanın fazlalığını işitince içi rahat etti. Bir gün daha geçmesini bekliyerek öğle vakti Şerif Sam Baxter'in ofisine gitti. Evvelden hazırlamış olduğu hikâyesini anlattı.

"— Demek ormandan gelen bir iki el silâh sesi duydun öylemi?"

— "Evet, Şerif. Şehre dönüyordum. Ansızın ormanın orta yerinden havaya bir kaç el ateş edildi.

Şerif mırıldandı.

— "Her halde Bill'den olacak. Ormandan çıkamıyor mu nedir? Bir gündenberi görünürlerde yok. Aklıma fena şeyler geliyor ama..."

Kinwell yapmacık bir hayretle sordu.

— "Yani, yangını çıkaran Bill mi demek istiyorsun, Şerif?".

Şerif istemeye istemeye.

— "Eh, belki de Bill'dir Onun ormanda işi neydi? Sonra Chuck Atkins'le... aralarının limoni olduğunu herkes biliyor„

— "İstersen adamlarını topla, Şerif. Ben sizi yolun kenarında beklerim. İki saate kadar gelirseniz silâh seslerini duyduğum yeri size gösterebilirim."

Kinwell içinden gülüyordu.

Şerifin yanından ayrılınca, başka bir yoldan Chuck Atkins'in yanıp kül olan ormanına döndü. Az sonra, Bill'i bıraktığı açıklığa gelmişti. Kendini göstermeden, Bill'in belinde almış olduğu tabancaları tekrar onun ayakları dibine attı. Peşinden boş kurşun kovanlarını etrafa saçtı. Bu sırada Bill'in halen hayatta olduğunu, inlemesinden anlıyordu. Şerife anlattığı hikâyeye göre tabancalar Bill'in yanında bulunmalıydı. Zira ona, "bir kaç el silâh sesi işittim„ demişti.

Bir saat sonra Şerif ve topladığı adamlarla buluştu. Küt olmuş ağaçların arasından geçerek açıklığa geldiler. Ayağı kırılmış olan Şerif yar-

(Devamı 11 inci sayfada)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba Günleri Çıkar
Sayısı 15 Kuruştur.

SAYI: 7 CİLT: 1, Yıl: 1
5 KASIM 1952

Çıkaran:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres:
Cağaloğlu Türbedar sokak, No. 16
İstanbul
Telefon: 28893

Yazı İşlerini Fiilen İdare Eden
Mes'ul Müdür:
NAZİM ÜNVERDİ

Basıldığı yer:
Teknik Sekreter:
TURHAN ŞİMGA

ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI
Cağaloğlu - İstanbul

★ ★ ★

ÖLDÜRÜLMEK İSTEYEN ADAM

Şikago'da müthiş bir heyecan hüküm sürüyordu. "Şikago Morning Post" ta çıkan küçük bir ilân, herkesi hayrete düşürmüştü. İlân şu şekilde idi:

"Katil aranıyor!

Gösterilen herhangi bir şahsı, ücret mukabilinde öldürebilecek biri aranıyor. Gazetenin tahrir müdürlüğüne müracaat edilmesi Y. 3 b 117."

İşte, bütün şehri birbirine katan bu küçük ilândı. Sabıkalılar, birbirlerine şüpheli nazarlarla bakmağa başlamışlardı. Acaba içlerinden müracaat eden var mıydı?

Bütün gazetelerin ikinci tabılarında, bu ilân mevzuubahis ediliyordu. Buna mukabil "Şikago Morning Post", bu işle hiç bir alâkası olmadığını bildiriyor ve ilânın, gazeteye, gişelerin birinden, nizamî olarak verildiğini yazıyordu.

Bu açıklama, meraklıların müteaddiyen gazete idarehanesine telefon etmelerinin önüne geçemedi. "Şikago Morning Post" un ertesi nüshasının baş sahifesinde, üstte sağ tarafa şu yazı okunuyordu:

"Katil aranıyor ilânı hakkında. Malûmat almak için 6389 kişi telefon etmiş ve 114 kişi müracaat etmiştir."

Bu haberin intişar ettiği nüshaları birkaç saat sonra bir tek sayı bile kalmamıştı. Gazetenin tirajı, yirmi dört saat zarfında 300.000 yükselmişti.

"Şikago Morning Post" un umum müdürü, alâkalı memurları etrafına topladı ve memnuniyetle gülümseyerek, her an yükselmekte olan satış rakamını bildirdi. Bütün bu memurlar, bu muvaffakiyetten kendilerine birer hisse ayırıyorlardı.

Gazetenin müdürü reklâm şefine döndü ve:

— Bravo Mister Grin, dedi. İyi bir iş yaptınız doğrusu... Evet centilmenler, parlak bir iş!

Grin, birkaç defa yutkundu ve gülümsemeye çalışarak, bu işi kendisinin yapmadığını, ilânın hakiki olduğunu anlatmağa çalıştı.

Umum müdür gülmedi ve reklâm şefinin omuzuna vurdu:

— Pekâlâ, pekâlâ Grin! dedi. Yaman çocuksun doğrusu.

Bu sırada, "Şikago Morning Post" un gişeleri ve binası önünde hayli mühim bir kalabalık toplanmıştı. Memurlar, gelenlerle başa çıkamadıkları için polis çağırmak mecburiyetinde kaldılar.

On dakika sonra, gazetenin yazı işleri müdürüne resmî makamlardan telefon edildi ve ilânın bir reklâm mı, yoksa hakikat mi olduğunu sordular.

Fena halde hiddetlenmiş olan sekreter:

— Hakikattir!

Diye bağırdı ve ahizeyi yerine astı.

Sokaktaki kalabalık, gittikçe büyüyordu. Herkes, katil arıyan adamı görmek istiyordu. Kapılardan birinde, kalabalık daha fazla idi. Adamın biri konuşuyor, etrafını alan meraklılara, ilânı veren kimseyi görmüş olduğunu anlatıyordu:

— Gayet şık ve gösterişli bir centilmendi Baylar. Lâcivert bir pardesü giymişti. İsmini söylemek istemedi. Fakat onu tanıyanlar, isminin Bob Blakvater olduğunu söylediler. Evet Baylar...

Halk, yerinden dahi kımıldamıyordu.

Vakit, öğleye yakındı. Kalabalık azalacağına çoğalmıştı. Umum müdür, binanın önüne siyah bir tahta yerleştirdi. Her on beş dakikada bir tebeşirle müracaatların sayısı yazılıyordu. İşte şimdi 386 rakamı okunuyordu. Hava kararmağa başladığı zaman, levhadaki rakam 503 olmuştu.

Güneşli, latif bir sabah. Gazete binası önünde yine yüzlerce halk bir kümesi. Sokaktaki reklâm 574. Bu, müracaat edenlerin biraz azaldığını gösteriyor. Demek ki, bugün, netice anlaşılacak...

Gişelerin önünde iki üç yarı polis duruyor. İçeriye girmek istiyenler, hüviyet göstermek mecburiyeti karşısında bulunuyorlar.

Bir hasta nakliye otomobili, binanın önünde duruyor. Telefona bakan genç kız, mütemadiyen: "Henüz hiç bir şey malûm değil" diye cevap veriyordu.

Saat 12 yi 43 geçe, ana kapının önünde bir kaynaşma oldu. Herkes sebebini öğrenmek istiyor, her ağızdan bir ses yükseliyordu:

— Geldi mi?

— Nasıl bir adam?

— İsmi neymiş acaba?

— Blakvater'e benziyor, evet o olacak!

İki polisin arasında solgun benizli, genç bir adam duruyordu. Elindeki kâğıtla, Y 3 b 117 için müracaat ettiğini anlatmak istiyordu. Memurlar, mütemadiyen bu ilânı kendi namına mı, yoksa başkası için mi verdiğini soruyorlardı... O ise:

— Hayır, Baylar, bu benim verdiğim bir ilândır, diyordu.

Genç adam, gişeye müracaat edince, kendisine 574 teklif verdiler. Kalabalığın arasında çıt yoktu. Bütün gözler, genç adama çevrilmişti. O, mektupları kucaklamış, salonun ortasındaki masanın üzerine götürüyordu. İşte mektupları birer birer açmağa başlamıştı.

"Şikago Morning Post" un umum müdürüne, ilân veren zatın geldiğini bildirdiler. Müdür, hiddetle yerinden fırladı, piposunu külliğe bırakıp ve:

— Grin'e yol verin!

Dedikten sonra asansörle ilk kata indi.

Genç adam yirmi birinci mektubu açmak üzereydi ki, sağ omuzunda bir elin ağırlığını hissetti ve heman arkasına baktı. Birşeyler söylemek niyetiyle ağzını açtı. Fakat umum müdür, ondan evvel davrandı:

Devamı 11inci Sayfada

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Bunun manası: "Ey Tisto, çok vakit geçirmeden otomobille Paris - Marsilya yoluna gel,, demekti. Fakat bozuk ve biçimsiz bir fransızca sözdü. Hakiki bir Fransız şarkısı olmaktan ziyade bir deli kızın abuk sabuk icadına benziyordu. Acaba komiserin de dün gece kerrat ile dinlediği şarkının sözleri bu muydu?

Mehmet Rıza evin etrafında iki kere daha döndükten sonra ağır ağır uzaklaştı. Rumca haykırışlarına devam eden deli kızı evdekiler içeri çekerek pencereyi kapamışlardı. İhtiyar polis hafiyesi ölçülü adımlarla Cihangirdeki evine doğru yürürken o şarkının beyitlerini kendi kendine tekrarlıyor, bir taraftan da Cinci vakasını düşünüyordu. Ev sahibi Hacı Nuri Beyin sorgusundan aldığı neticeler pek zayıftı: Üç gün evvel Afyonkarahisarlı bir tüccar olduğunu söyliyen kılığı kıyafeti düzgün bir Türk, Hoca Nuri Beyi ziyaret eder, anahtarı bekçide olan Cincideki evi gezdiğini, beğendiğini tutmak istediğini söyler. Yukarıdaki salondaki eşya Hacı Nuri Beye aitmiş ve bir senedenberi orada duruyormuş. Kiracı bu eşyalara da ihtiyacı olduğunu ilâve ederek, sıkı bir pazarlıktan sonra evsahibiyle anlaşır, ve pey verir. Kiralık levhasını kaldırtır. Afyonkarahisarına gidip geldikten sonra mukavele yapacağını söyliyerek ayrılır. Vaziyet bundan ibaret. Afyon kelimesiyle eroin kaçakçılığı arasındaki uzak-yakın alâkadan başka Mehmet Rıza bu malûmattan hiç bir netice çıkaramamıştı: Kimdir bu adam? Gece yarısı eve kadını nasıl soktular? Öteki maskeliler kimlerdi? Hattâ zavallı kadının da hüviyeti anlaşılamamıştı. Ancak ertesi gün gazetelerde ölenin fotoğrafı neşredildikten sonra kadını teşhis mümkün olacaktı.

Ertesi gün cinayetin tafsilâtı ve resimleri gazetelerde çıkınca yer yerinden oynamıştı. Akşam gazeteleri ikinci baskı çıkardılar. İstanbul polisinin iki üç saat içinde kazandığı büyük muvaffakiyet, her tarafta, "Bravo!", "Aşkolsun!".

"Yaşasın be!" nidaları ile karşılanıyordu. Fakat, duvara gömülen kadının kurtarılması ve cinayeti örten kalın esrar perdesinin henüz bir ucundan bile kaldırılamaması umumî heyecan ve merakı son haddine çıkarmıştı.

Gazetelerin ikinci tabılarında da ölenin kim olduğu yazılı değildi. Cesedin fotoğrafları silik çıktığı ve hele daha silik basıldığı için teşhis kabil olmuyordu. Öğleye kaadr polis müdüriyetine birbirini tutmıyan bir sürü ihbar yapıldı. Fakat acele tahkikatlar neticesinde ölüye benzetilen kızların sağ oldukları meydana çıkıyordu.

Öğleyin evine gelen Mehmet Rıza yemekten sonra yatağına uzandı ve gazetelere dikkatle göz gezdirdi. Sabahtanberi bunları okumaya vakit bulamamıştı. Genç ve güzel karısı Melâhat, yatak odasında. Mehmet Rızanın başucundaki telefonu elinden bırakamıyor, birbiri üstüne yağan tebriklere, suallere, gevezeliklere, tanıdık ve tanımadık herkesin müracaatına kısa teşekkürlerle, müphem sözlerle karşılık veriyordu.

Bir saat kadar sonra ikinci şube müdürü Mehmet Rızayı telefon başına çağırtmıştı:

— Üstat! dedi, şaşılacak bir haber! Ölünün kim olduğu anlaşıldı.

Mehmet Rıza yatağından iyice doğrularak telefonu kulağına daha fazla yaklaştırdı:

— Kimmiş? diye sordu.

— Kivelli, Matmazel Kivelli...

Madam Ridwayın ve deli kızın kız kardeşi... Çabuk müdüriyete geliniz..

Mehmet Rıza elinden gazeteleri ve üstünden senelerin yorgunluğunu bir silkinişte atarak yataktan kalktı ve iki üç dakikada sokağa fırladı.

ÖLDÜRÜLEN KADININ KARDEŞİ

Polis müdüriyetinde, ikinci şube müdürünün yanında yüzü kalın benekli siyah ve kalın bir tülle örtülü, harikulâde güzel bir kadın oturuyordu. Mehmet Rıza bir bakışta, ölüye benzeyişinden bu kadının Madam Ridway olduğunu tahmin etti. Büyük bir keder içinde katılaşarak balmumundan bir heykel kadar hareketsiz duruşu da bu tahminine kuvvet veriyordu.

Şube müdürü ayağa kalkarak Mehmet Rızaya bir koltuk ikram etti. Ve dedi ki:

— Üstat, İşte Madamın kendisi de buraya geldi. Evlerinde telefon varmış, çağırdım. Felâkete uğrayan kız madamın kızkardeşi matmazel Kivellidir. Henüz kendisiyle konuşamadım. Sizi bekliyordum. Zaten o da bir dakika evvel geldi.

Mehmet Rıza kadının şahsına verdiği ehemmiyeti hiç belli etmemek için yüzüne değil, yere bakarak mırıldandı:

— Görülmemiş bir cinayet, madam. Kederinizin derecesini anlıyorum.. Çok uğraştık, fakat vaktinde yetişemediğimiz için kardeşinizin hayatını kurtaramadık. Hiç olmazsa o alçak haydutları yakalamamız için bize yardımınız dokunursa memnun oluruz.

Kadın hiç kımıldamıyor, gözlerini bile gayet ağır kırpıp açıyordu. Sesini çıkarmadı. Mehmet Rıza onun yüzüne seri bir göz atarak sormuştu:

— Sizin düşünceleriniz nedir? Kızkardeşinizin düşmanları var mıydı?

Kadın, evvelâ, bu suali de hiç duymamış veya anlamamış göründü. Uzun bir süküttan sonra yutkunuşlar içinde ezilen, dağılan, titrek boğuk bir sesle, Fransızca ve Rumca kelimelerle yarım yamalak Türkçesini tamamlıyarak şu cevabı verdi:

— Hayır... Bilmiyorum... Düşmanları yoktu... Yalnız..

— Yalnız?

Madam Ridway anlattı ki iki aydanberi, Beyoğlu caddesinde, kız kardeşinin peşine bir adam takılıyor, hep lâf atıyor, kendisiyle görüşmek istediğini söylüyormuş, birkaç defa kız kardeşinden randevu istemiş. Uzun boylu, kibar tavırlı, çok temiz giyinmiş, dik vücutlu bir adammış. Kız ona daima red cevabı vermiş. Bunun üzerine adam tehdit mektupları göndermeğe başlar, büyük bir

Bir BİSİKLET,
Bir RADYO,
Üç FOTOĞRAF MAKİNESİ,
Beş KOL SAATİ,
Elli DOLMA KALEM
Ve
Bin adet muhtelif kıymetli hediye kazandırmak fırsatını veriyoruz.

Bu güzel ve zengin hediye kur'amıza bütün okuyucularımız katılabileceklerdir. Bunun için okuyucularımıza kupon toplamak gibi bir külfet de yüklemiyoruz. Ancak 10 uncu sayımıza kadar her sayıda bilhassa ufak bir yanlışlık yapılacaktır. Bu yanlışlık hikâyede, romanların birinde veya resimli tefrikalarda olabilir. 10 uncu sayımızdan sonra bu 10 yanlışı bir mektupla bize bildiren okuyucularımıza kur'amıza katılmak için bir numara verilecektir.

Okuyucularımıza çok dikkatli olmalarını hatırlatır, şimdiden kendilerine iyi şanslar dileriz.

sevda içinde tutuştuğu için bu işin fenaya varacağını yazar.

Yirmi gündenberi bu heriften ses çıkmaz olmuş. Artık vazgeçti sanmışlar. Evvelki gün sabahleyin, Kivelli erkenden Ahu Dudu sokağındaki evden çıkar, bir daha da gelmez. İki gecedir ortada yoktur. Madam Ridway başka bir şey bilmiyor.

Mehmet Rıza sordu:

— Pek âlâ... Siz kız kardeşinizin başında böyle bir tehlike bulunduğunu biliyordunuz, iki gecedir eve gelmeyince telâş etmediniz mi? Neden polise haber vermediniz?

Madam Ridway cevabında kız kardeşinin her zaman böyle dostlarına gitmek için evden çıktığını, bir kaç gece gelmediğini ve bu halin gayri tabiî olmadığını söyledi. Fazla olarak öteki kız kardeşinin de, elim bir akıl hastalığına yakalandığını ilâve etti. Bu hastalığın şaşkınlığı, kaybolan kız kardeşi unutturmuş.

Mehmet Rıza tehdid mektuplarının bulunup bulunamayacağını sordu. Kadın hepsinin yırtılıp atıldığını söyledi. Yolda kızın peşine takılan adamın hüviyetine dair Mehmet Rıza fazla hiç bir malûmat alamamıştı. Resmî tahkikatta ifadesine müracaat edilmek üzere Madam Ridwayı kaleme gönderdiler.

Mehmet Rıza ikinci şube müdürü ile kalınca not defterini açtı:

— Garip şey, dedi, evvelki gün Ahu Dudu sokağındaki ev bizim tarassudumuz altındaydı. Memurlarımız arasında sabahleyin oradan bir kız çıktığını gören yok.

İkinci şube müdürü de buna şaştı ve mırıldandı:

— Gözden kaçmış olmasına ihtimal vermem. Memurların kuş uçurmıyacakları muhakkaktır. O halde bu kadının yalan söylediğini kabul etmek lâzım.

— Yani kız kardeşinin haberdar olduğunu kabul etmek lâzım.

Bu sözleri söylerken biraz doğrulan Mehmet Rıza kendini arkaya bırakarak ilâve etmişti:

— Buna da imkân yok. Eroin kaçakçılığı yaptığına bile inanmak güç olan bu kadının kız kardeşini öldürenlerle ortak olması hatıra gelemez. İki defa "evvelki gün mü?" diye sordum. Tasdik etti.

— Evet, hayret edilecek şey.

— Kaleme telefon ediniz, giderken kadını takip etsinler.

— Şüphesiz...

— Ölünün Kivelli olduğunu size haber veren kimdir?

— Bir Belçikalı.

— Belçikalı mı?

— Evet. Burası da biraz garip.

Bu kadının evinde Belçikalı bir pansiyoner varmış. Polis müdüriyetine telefon eder ve Matmazel Kivellinin iki gündenberi eve gelmediğini, gazetelerde çıkan resmin kendisine ait olduğunu söyler.

— Türkçe mi?

— Hayır, Fransızca.

— Garip şey, madam kendisi niçin telefon etmemiş?

— Ben sordum: "Teessürümden boğuluyordum, halim yoktu, dedi.

— Demek bunların evinde Belçikalı bir pansiyoner de var. Bu nokta mühim.

Mehmet Rıza elini telefona uzatarak sordu:

— Bunun poliste kaydı olmak lâzım gelmez mi? Şimdiki usul nedir?

— Evet. Merkezde kaydı olmalı. Usul, bir ev veya apartımanda oturan aile reisleri, yanlarında bulunan aile efradı, akraba, çoluk, çocuk, hizmetçi ve pansiyon olarak kim varsa onların hüviyetlerini bildirir bir ikametgâh varakası doldurarak polise verirler. Ayrıca mahalle teşkilâtlarının da kaydı vardır.

— Bu varakalara fotoğraf yapıştırırlar mı?

— Hayır.

Mehmet Rıza memnuniyetsizliğini kısa bir baş sallayışında hülâsa ederek mırıldandı:

— Eski ihmal. Bu usul çok basittir. Vekalete yirmiden fazla raporum vardır. Fotoğraf şarttır.

— Şartsa isteyebiliriz.

— Kimden?

— Belçikalıdan.

Mehmet Rıza güldü. Bizde idarî hareketlerin ne kolay fiil ve irade haline geldiğini bir kere daha görüyordu:

— Hayır, dedi, polisin rolü pek nadir vaziyetlerde fayda verir. Siz gençsiniz. Bu noktaya çok dikkat ediniz: Herhangi bir vak'a da idarî hareketler, tazyik, pratik ve kestirme kararların faydası muvakkat ve zararından daha azdır. Bu Belçikalıyı merkeze çağırarak ta yüzünü görebiliriz, değil mi? Hayır, hayır... Tabiî yoldan çıktık mı biz aldanırız, suçlu bundan ekseriya istifade eder.

Telefona doğru uzanan elini geri çekti:

— Ben merkezin önünden geçerken bizzat sorarım, dedi.

Saatine bakarak biraz düşündü. Madam Ridwayın kalemdeki sorgusunun neticelerini beklemekte fayda görmüyordu. Kalktı ve ikinci şube müdürüne bazı tavsiyelerde bulunduktan sonra sokağa çıktı. Belçikalının hüviyeti hakkındaki tecessüsü her adımda biraz daha artıyordu. Madam Ridway gibi zengin bir kadının evine pansiyoner almasında bir gayri tabiilik vardı. Mehmet Rıza bunu düşündükçe adımlarını sıklaştırmış ve merakı nisbetinde artan bir hızla Sirkeciye inmişti. Bütün gazetelerden daha geç çıkan bir akşam gazetesi aldı ve tramvayda ilk sahifesine göz attı. Bir karikatür vardı: Arsen Lüpen Mehmet Rızaya bir paket eroin ikram ediyor ve "Al, üstad, şundan biraz çek de zihnine cilâ gelsin. O zaman beni belki daha kolay yakalarsın., diyordu. Mehmet Rıza, şaka niyetile bile olsa gazetecilerin Arsen Lüpen gibi serserileri halka sevimli göstermeğe kalkmalarındaki densizliği hoş bulmıyarak gazeteyi kapamıştı. Cingözü de gene bu gazeteciler ve romancılar şımartmamışlar mıydı?

(Devamı var)

ARMAĞAN

Haftalık Çocuk Gazetesi

CİLTLERİ

Bütün Kitapçılarda Bulunur.

Fiyatı: 400 Kuruştur.

ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Cağaloğlu - Türbedar Sokak No: 16

İSTANBUL

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

BİRDEN ÖNÜMDE BİR ÇUKUR AÇILDI. HEMEN ORAYA ATLADIM.

7.

BOYLU BOYUNCA YERE UZANDIM. TOPRAK SARSILIYORDU.. BİRDEN YÜZÜMDE SOĞUK BİR EL HİSSETTİM.

GÖZLERİMİ AÇTIM. PARMAKLARIM BİR KOLA DOKUNUYOR.. YARALI BİR ADAMIN KOLU. CEVAP YOK, ÖLMÜŞ!.

BU ZAVALLIYA İYİCE YAKLAŞIYOR VE PARMAKLARIMLA YOKLUYORUM.

SONRA BİRDEN HATIRLIYORUM BİR MEZAR ÇUKURUNUN İÇİNDEYİM. MERMİLER BÜYÜK BİR CÖMERTLİKLE YAĞIYORDU..

MEZARA İYİCE GÖMÜLDÜM..

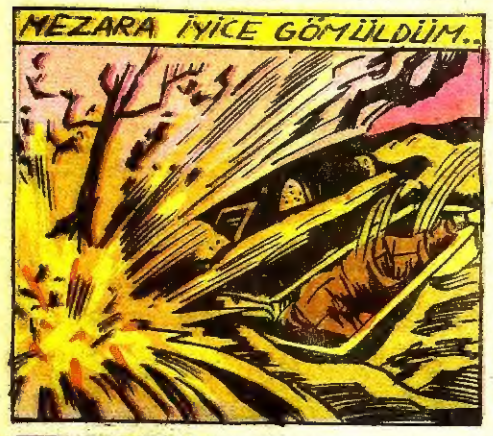

DERHAL GAZ MASKEMİ TAKARAK MEZARDAN FIRLADIM. ÇÜNKÜ ZEHİRLİ GAZ ÇUKUR YERLERDE BİRİKİR..

SUURUMU KAYBETMİŞ BİR VAZİYETTE KOŞUYORUM...

ARKASI VAR

CESSUR KOVBOY BUJK JONES

ARKASI VAR

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

Kadın bunu söylerken biraz dudak bükmüştü. Bununla ne demek istediği de belli oluyordu. Saki, o zamana kadar her millete casusluk etmişti.

— Bundan sonra yalnız Amerikan casusu olarak kalacağım, dedi.

Kadın:

— Biz de bunu bildiğimiz için seni kurtarmağa karar verdik ya.. dedi.

Saki, o geceyi uykusuz, tetikte geçirdi. Çünkü her an kendisini tevkif etmeğe gelmeleri mümkündü. O arada zaman zaman Harriyi de düşünüyordu. Foyaları meydana çıkarsa Harriyi de yakalatacak, bir çok sırları meydana çıkacak, müttefik kuvvetlere yapmak istediği hizmeti yapamıyacaktı.

Saki, sabahın ağardığını pencereden gördükten sonra uykusuzluk ve kuruntunun verdiği yorgunlukla uzandığı yatakta sızmış, kendinden geçmişti, telefonun çalmasiyle uyandı. Şaşkın bir halde konuştu:

— Allo, ben Kornilof.. Şimdi sizinle konuşmak için oraya geliyorum..

Telefon kapanmıştı.

Saki deli gibi kapıya fırladı. Hizmetçi kadını aradı, avazı çıktığı kadar bağırarak çağıramağa başladı. Fkat cevap veren yoktu.

HALİT KORNİLOF'UN KARŞISINDA

Halit Kornilof'un karşısına oturduğu vakit, başına gelecekleri anlamıştı. Rusların ne kadar korkunç işkenceler yaptıklarını, esirlere eziyetler çektirdiklerini hesaplıyordu. Burada ağzından mühim sırlar öğrenmek istediklerini de biliyordu. Kornilof, Halide çok tatlı bir yüz gösteriyordu. Sigara ikram etmişti.

— Halit onbaşı, dedi. Bak seninle ahbabça konuşacağız. İngilizce iyi biliyorsun değil mi!.. Eğer Türkçe konuşmak istiyorsan, sana Türk tercüman bulalım..

— Nasıl isterseniz.. Türkçe de olur, İngilizce de..

— Hele biraz İngilizce konuşalım, sonra olmazsa değiştiririz. Şimdi söyle bakalım, Saki ile nasıl ahbab oldun.

Halit onbaşı, düşünerek cevap vermenin çok tehlikeli olacağını biliyordu. Her sorulana çabuk cevap vermeyi uygun buldu. Yalnız söyledikleri yalan çıkarsa işte o zaman iş fenaya giderdi. Her halde bunları Saki'den de sormuşlardı. Onun söyledikleri ile kendi söyledikleri uymazsa işte o zaman felâketti. Halit, bunları fazla düşünmeden:

— Onu dedi, biz esir etmiştik. Bana yalvardı, kendisini kurtardım. Sonra da o beni kurtardı.

— Sen nasıl kurtardın?..

— Ben esir etmiştim. Komutana götürecektim.. Yalvardı. Kendisi de hoşuma gitmişti.

— Sana para verdi mi?

— Hayır..

— Hiç vermedi mi?

— Vermedi.. Yalnız yapacağımız işleri bitirince, elimize fazla para geçeceğini söyledi.

— Onunla sevişiyor musunuz?

Halit onbaşı, hemen Saki'nin Moskovaya davet edildiği zaman uydurmak istediği yalanı hatırladı, kendisi de bir yalan söyliyecekti:

— Evet, dedi.

— Onunla evlenecek misin?

— Niyetim öyle..

— Peki Harriyi tanır mısın?

— Az tanırım.. Harp yerlerinde fotoğraf çekerdi..

— Harri her istediği yere girip çıkabilir mi idi?

— Evet.. İzin vermişlerdi.

— Peki o Saki ile nasıl ahbab oldu?

— Bukadarını bilmiyorum..

— Halit onbaşı, anlıyorsun ya, söylediklerinin hepsi doğru olmalıdır. Ateş ile oynamak tehlikelidir.

— Her şeyi olduğu gibi söylüyorum.

— Ama bazı sözlerin Saki'nin söylediklerine uymuyor.

— Ben onu bilmem. Benim söylediklerimi bilirim..

— Peki öyle ise, Saki seni buraya niçin getirdi?

— Sormadım.. Onunla arkadaşlık yapmağa başladıktan sonra biz öyle anlaştık. Bu işleri bitirinceye kadar bana ne derse ben yapacağım.

— Sana hiç gizli vazife verdi mi?

Halit onbaşı güldü:

— Bana hiç bir gizli vazife vermedi.

Kornilof birden ayağa fırladı. Masasının yanında duran bir âlete parmağını bastırdı:

— Bak iyi dinle.. dedi.

Birden Sakinin sesi duyuldu.

'Halit'i çok mühim işlerde kullanabileceğimi anladım. Ona bir çok mühim ve gizli vazifeler verdim, hepsini yaptı. Sonra ciddi bir Türktü. Bana karşı da bir alâkası vardı. Bundan istifadeyi düşündüm..,

Kornilof, makinenin başka bir düğmesine bastı, makine susmuştu:

— Gördün mü? dedi.

— Neyi gördüm..

Rus casus şefi kaşlarını çattı:

— Ciddi konuşalım Halit onbaşı.. Saki, sana gizli vazifeler verdiğini söylüyor.

— Ne imiş bu gizli vazifeler ben bilmiyorum.. Hep onunla beraber dolaşıyordum.

Kornilof zile bastı.. İçeri giren silâhlı birine:

— İçeri alın, dedi.

Halit onbaşıyı karanlık, zifiri karanlık bir odaya almışlardı. Burada bir kaç saat kaldıktan sonra tekrar dışarı aldılar. Bu sefer, beş altı kişinin toplandığı bir odaya girmişti. Masanın üstünde bir tabanca duruyordu. Kornilof görünmüyordu. Genç bir subay, temiz bir Türkçe ile:

— Halit onbaşı, dedi. Senin hakkında idam kararı verildi. Yalnız son defa sorguya çekeceğiz. Daha doğrusu sorgu değil de, seni doğru söylemeğe davet edeceğiz. Her şeyi doğru söylersen, idamdan kurtulacaksın. Bir sene hapis cezasından sonra serbest kalacaksın. Anladın mı? Sözlerimi iyi dinle ve inan... Seni aldatmıyorum. Gerçi cezan ölümdür. Fakat seni Saki aldattığı için bütün cezayı o görecek. Yani sen ölümden kurtulacaksın..

Halit onbaşı, hiç düşünmeden cevap verdi:

— Bildiklerimin hepsini söyledim..

— Saki'nin Amerikalılara haber verdiğini biliyoruz. Her halde sen de biliyorsun.

— Hayır.. Böyle bir şey bilmiyorum..

— Yalan söylüyorsun..

— Yalan söylemiyorum...

— Demek idamdan korkmuyorsun?

— Bana zorla yalan söyletmek istiyorsunuz. Bütün bildiklerimi söyledim size...

— Bak bir tek sual soracağım. Siz, Harri ile görüştükten sonra sen Amerikalılara bir haber verdin mi?

— Ben hiç bir Amerikalı tanımıyorum.. Çinlilere esir düştükten sonra Saki beni kurtardı. Hep onun emriyle çalıştım.

— Neler yaptın.. Bunlardan hiç bir şey söylemiyorsun..

— Nereye gitti isek, beraber gittik.. İşte o kadar. Zaten şurada bir arada bulunduğumuz ne oldu ki..

Halit Onbaşıyı tekrar karanlık odaya götürdüler. Halit odaya girdikten on dakika sonra kendisini son defa sorguya çeken genç subay içeri girdi. Elektrik düğmesine basarak yaktı. Sonra Halit onbaşının yanında oturdu:

— Beni dinle Halit onbaşı, dedi. Görüyorsun, ki ben de bir Türküm.. Doğrusunu istersen bu işimden memnun değilim ama, bir defa düşmüşüm.. Beni Türkiyede komünist diye idama mahkûm ettiler, Halbuki komünist değildim. Kaçtım. Şimdi komünistlerin arasında yaşıyorum. Belki ölünceye kadar burada kalacağım. Çünkü kaçabilsem bile memleketime gidemem. Bana çok inanıyorlar. İsti-

yorum, ki seni ölümden kurtarayım. Namusum üzerine yemin ederim seni idam edeceklerdi, ben kurtardım. Kurtardım ama gene ölümden beter olan Sibiryaya sürgün edileceksin. Orada ölmek var, dönmek yok.. İnsan ancak bir kaç sene yaşar.. Haydi, şu kaltak için bütün bildiklerini söyle de kurtul.. Ondan şüpheleniyoruz.

— Bütün bildiklerimi söyledim.. Tam bir Türk gibi. Başkasına fenalık yapmak istemiyorsun.

(Devamı var)

* * *

DÜZELTME

Geçen sayımızda bir tertip hatası olmuştur. 7 nci sayfanın 3 üncü sütununda, alttan 13 üncü satırından sonraki kısım yanlış konmuştur. "Saki'nin telâşı haklı idi. Halit, satırından sonrası şöyle devam edecek tir:

onbaşıyı sıkıştırabilir, ağzından bazı lâflar alabilirlerdi. İşte o zaman mahvolurlardı. Kendilerini kimse kurtaramazdı.

Saki, bunca casusluk yapmış, bun ca mühim sırlar çalmış, her yere girip çıkmıştı. Bu kadar korkmamış, ürkmemişti.

Saki böyle ne yapacağını düşünüp dolaşırken birden kapı açıldı. Hizmetçi kadın içeri girdi. Bu, 40 yaşlarında, şişmanca bir kadındı:

— Bayan Saki, dedi, çok tehlikede olduğunuzu anlıyorum.. Fakat merak etmeyiniz.

Saki büsbütün şaşırdı:

— Siz benim adımı nereden biliyorsunuz?

Kadın gülümsedi:

— Ben daha birçok şeyler biliyorum.. Size yardım için emir aldım.. Eğer Türk arkadaşınız ağzından bir şey kaçırırsa, ben de sizin hayatınızı kurtarmalıyım. Bu biraz güçtür. Belki de imkânsızdır. Fakat bir tek iş vardır. Sizi, bir ay kadar saklarım. Ondan ötesini sonra düşünürüz.

Saki, şimdi âdeta titriyordu. Fakat renk vermemek için bütün gayretini sarfediyordu. Demek Ruslar kendilerinden şüphelenmişlerdi. İki sini de imtihan ediyorlardı:

— Arkadaş, dedi. Neler söylediğini ben anlamıyorum.

Kadın, biraz daha yaklaştı ve gayet yavaş bir sesle:

— Usismi.. dedi.

Bu, Amerikalı casusların yeni bir parolası idi ve Saki bunu biliyordu. Fakat Rus casusları da bunu öğrenebilirlerdi. Bu da bir oyun olabilirdi.

Bir an sevinen Saki, gene kendini topladı:

— Bu sözünüzden de birşey anlamadım, dedi.

Kadın, o zaman:

— Haito'nun da adını biliyorum... deyince, Saki sapsarı kesildi.

— Nereden biliyorsunuz.. diye hay kırdı.

Kadın, elini dudaklarına götürdü:

— Yavaş konuşunuz..

— Çabuk söyleyin.. Onu nereden biliyorsunuz?

— Arkadaş, dedi. Eğer söylediğimi iyi dinlerseniz anlarsınız

Saki derin bir nefes aldı. Demek bu kadın da Amerikan casusu idi.

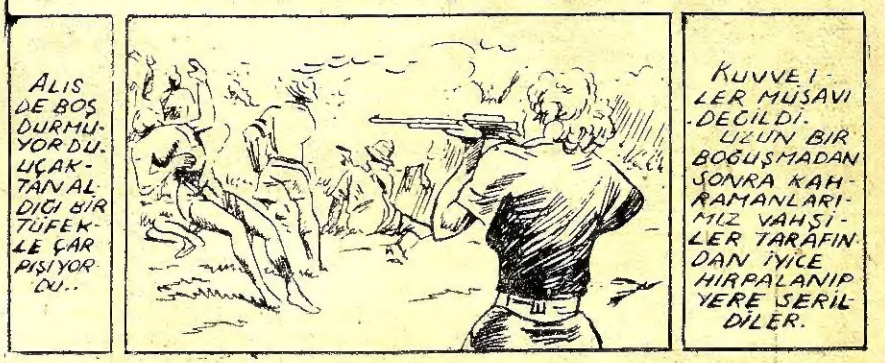

MANDRAKE

APTULLAH, BIÇAĞINI ÇEKEREK AHTAPOTUN ÜZERİNE ATILDI. FAKAT AHTAPOT MANDRAKEYİ BIRAKARAK APTULLAHI SARDI VE KOCA ZENCİ KENDİNDEN GEÇTİ.

BU SIRADA MANDRAKE DE ELİNDEKİ ZİNCİRİ ÇÖZMEĞE MUVAFFAK OLDU.

7.

MANDRAKE, TAMAMEN SERBEST KALINCA BİR EL İŞARETİ YAPTI: CANAVAR ÇATLAMIŞTI.

SUYUN YÜZÜNE ÇIKTILAR.

APTULLAH, MANDRAKEYİ KURTARMAK İÇİN KENDİNİ TEHLİKEYE ...ATMIŞTI. MANDRAKE MASAYLA APTULLAHI AYILTTI.

ŞİMDİ NASILSIN, APTULLAH? NE BÜYÜK HAYVANDI O!

EVE DÖNDÜKTEN SONRA

RAVAK, BU SEFER BİZİ YENDİ, APTULLAH!

FAKAT O ARAN BUNU NASIL YAPTI?..

O GÜZEL KADINLA RAVAK ARASINDAKİ MÜNASEBETİ ÖĞRENMEĞE ÇALIŞACAĞIM!

ARKASI VAR

Öldürülmek isteyen adam

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

— Genç dostum, sizi angaje ediyorum! Dört senelik konturat ve yıllık 40.000 dolar teklif ediyorum.

Sarı benizli genç, yirmi birinci mektubu okurken gülümsedi ve!

— Hayır Sir, dedi. Okadar acelem yok!

— Elli bin dolar vereceğim.

— Biraz bekleyiniz.

Genç adam, gişelerin bulunduğu tarafa döndü ve ilâve etti:

— Mektupların açılıp istif edilmesinde bana yardım edecek var mı?

Beş kişi çalışmağa başladı. Sarı benizli, açılan mektupları birer birer okuyordu. Hepsi tamamlanınca, eline yalnız bir tanesini aldı ve:

— Çok güzel, dedi. Büyük motör şirketi 80.000 dolar teklif ediyor.

Umum müdür, yazıya bir göz atınca yüzü sarardı. Kimse konuşmuyordu.

570 mektubun da muhtevîyatı da şöyle idi,

"İlânınızı okudum, sizi öldürmeğa razıyım. Ücret olarak yalnız yirmi dolar alacağım. Paranın az olması, beni angaje etmeniz için mühim bir sebeptir. Con Brovn, Beverly Strit 225."

Genç adam, mektubu yırttı ve kâğıt sepetine attıktan sonra:

— Evet, bir neticeye vasıl oldunuz mu? diye sordu.

— On senelik konturat ve 85.000 dolar.

Yeni reklâm şefi elini uzattı:

— Kabul ediyorum Sir!

— İsminizi öğrenebilir miyim?

Genç adam, cebinden bir kartvizit çıkarıp müdüre uzattı.

HERBERT VİTEL

"Şikago Morning Post" un reklâm Şefi

Müdür, memnuniyetle gülümsedi.

Vitel sokağa çıkınca, uzun boylu, esmer bir adam yanına yaklaştı ve kendini takdim etti:

— Ben Con Brovn... Yirmi dolarımı rica edebilir miyim? Hemen ateş edeceğim.

Genç adamın yüzü daha fazla sarardı.

— Vermek istemiyorsun demek? Pekâlâ, ben sana borcumu böyle de ödetirim!

Bir silâh sesi işitildi. Aradan saniyeler geçti. Brovn, elinde tabanca olduğu halde yerinde duruyordu. Bir an gülümsedi, silâhı cebine soktu ve sol eliyle bir çek çıkardı. Vitel ölmediğini, hattâ yaralı dahi olmadığını ancak o vakit anladı. Elini uzattı ve çeki aldı. Bir film sahnesi için kendisine 1500 dolar vermişlerdi. Brovn, makinenin bulunduğu kamyona doğru yürüdü. Şikago kahramanının filmi çekilmişti.

Vitel hayatından memnundu. Daha şimdiden istikbalini temin etmişti.

Milyoner Bir Amerikan Film Artisti Olabilirsiniz...

Dünyanın en büyük Amerikan Film şirketinin Türkiyeden istediği ilk Türk çocuk artistler okuyucularımız arasından seçilecek.

Bu büyük müsabakamıza katılabilmek için okuyucularımızın:

1. En geç 31 Ekim 1952 cuma gününe kadar mecmuamıza 2 lira göndererek 3 aylık abone almaları,

2. Bu abonelerin 18 yaşını geçmemeleri,

3. Halen herhangi bir okulun öğrencisi bulunmaları, şarttır.

Bu şartlara sahip olan okuyucularımız arasında evvelâ üç müsabaka yapılacaktır:

1. "Zekâ oyunu" müsabakası,

2. "Foto" müsabakası,

3. "Kabiliyet" müsabakası..

"Zekâ oyunu" müsabakasında kazananlar "foto" müsabakasına katılacaklar, "Foto" müsabakasında kazananlar "Kabiliyet" müsabakasına girebileceklerdir.

Bu suretle; zeki, fotojenik ve kabiliyetli olmak vasıflarını üzerlerinde toplamış olan Türk çocukları İstanbula getirilerek son bir müsabakaya daha sokulacaklardır.

Bu müsabakayı da kazananlara Türkiyede çevrilecek bir filmde rol verilecektir. Bu filmde muvaffakiyet kazananlar Amerikaya götürülecekleridir.

Bütün okuyucularımıza bu büyük müsabakamıza katılmalarını hararetle tavsiye ederiz.

Dikkat:

Okuyucularımıza, ilk sayılarımızın bütün yazılarını çok dikkatli okumalarını hatırlatırız. İlk "Zekâ oyunu" müsabakamızda bunun faydasını göreceklerdir. "Zekâ oyunu" müsabakası için önümüzdeki sayılarda geniş izahat verilecektir.

Boş Tabanca...

(Baştarafı 2 nci sayfada)

dımcısı, işte karşılarında duruyordu.

Şerif boş benzin tenekesine mânâlı mânâlı baktı.

— "Vaziyetin fena, Bill! Düşüp ayağını kırmasaydın, ortalıktan sıvışacaktın, değil mi?"

Bill birden boşandı.

— "Ferd'in dediğine inanma. Şerif, Yalancı alçak yangını o çıkardı." Sonra, olan biteni kısaca anlattı. Sözünü bitirince etrafına bakındı. Kimsenin sözlerine inanmamış olduğu belliydi.

Kinwell atıldı.

— "Boynunu kurtarmak için yalan söylüyor, Söyler tabiî. Benim burada olduğumu söylemesi yeter zaten."

Bu sırada Bill'in tabancalarını yerden alan birisi onları Şerife getirdi. Şam onlara bir müddet baktı. Baktı ve gözleri parladı.

"— Dur bakalım, dur. İçinizden biri yalan söylüyor. Ama kim, şimdi belli olacak". Şerif Kinwell'e döndü. "Bill'in söylediğine göre, giderken arkandan ateş etmesin diye onun tabancalarını almışsın. Sonra bize işaret vermek için havaya ateş ettiği belli olsun diye de tabancaları boşaltarak geri getirmişsin. Doğru mu?

— "Yalan söylüyor, Ona inandın mı?".

Şerif Bill'e doğru eliyle bir işaret yaptı.

— "Şunu götürün çocuklar. Dikkat edin yaralıdır. Bill'in masum olduğu anlaşıldı, Kinwell. Yalan söyliyen sensin!"

Ferd Kinwell'in suratı bembeyaz olmuştu. Yana doğru bir adım atınca, tabanca namlusuyla karşılaştı.

Şerif ona döndü.

— "Bir kaç el silâh sesi duyduğunu söylemiştin Kinwell. Ateş edenin Bill olduğunu bize göstermek istedin. Fakat bir şey unuttun. Dün sarıl sarıl yağmur yağmıştı, değil mi? Bill o esnada, ayağı kırık olduğu için açıkta kalmıştı. Haline bir baksana, içine kadar sırıl sıklam olmuş. Buraya geldiğimizde onu adeta bir göl içinde otururken bulduk! Bir tabanca yağmurda kalırsa derhal paslanır. Bill'in tabancalarına bak: kup kuru ve parıl parıl. Demek, sonradan gelip onları Bill'in yanına bıraktın." Şerif, titreyen Kinwell'in ellerine kelepçeyi geçirdi.

— "Ateşle oynanmaz diye bir söz vardır, Kinwell, Haydi yürü hapishaneye."

BAYTEKİN VE KRALİÇE AL...

DERHAL SARAYA DÖNMEKTEN BAŞKA ÇARE YOKTU. TEHLİKENİN...

BÜYÜKLÜĞÜ AŞİKARDI. DEFTO: —HERŞEY MAHVOLDU! DİYORDU

SARAYDA, GÜVENİLECEK İNSANLARDAN BİRİ DE TELSİZ İSTASYONU ŞEFİ, ALEKS, Dİ. KRALİÇEYLE, BAYTEKİNİ GÖRÜR GÖRMEZ: —PAULA SARAYIN BÜTÜN MERKEZLERİNİ BİRER BİRER ELE GEÇİRİYOR! DEDİ.

BAYTEKİN!.. —BU ADAMIN BULUNDUĞU YERİ BANA GÖSTERİN, VAKİT KAYBETMİYELİM!

KORİDORLARI İHTİYATLA GEÇİYORLARDI, HER TARAFTA ELEKTRİK TERTİBATI VARDI. ÖLÜMLE KARŞI KARŞIYA SAYILIRLARDI.

BAYTEKİN! —ALEKS DE Dİ. MADEM Kİ BİR KAPISI DAHA VAR BURANIN SİZ O TARAFTAN GİRİN, BEN DE BURADAN..

BAYTEKİN İÇERİYE GİRİNCE BİR ADAMLA KARŞILAŞTI. —DUR! DEDİ.

FAKAT, PAULA KURNAZLIK ETMİŞTİ. EN ÇOK ÇEKİNDİĞİ BAYTEKİNİ ELDE ETMEK İÇİN ELEKTRİK TERTİBATINI HİÇ KULLANMADIĞI HALDE, BAYTEKİN İÇERİYE GİRER GİRMEZ ODANIN DUVARLARINI ELEKTRİKLEDİ. BAYTEKİN SEN DE LEDİ.

AKKAS